

DESIRE®

Stacey Kennedyová
Nespoutaná vášně

 HARLEQUIN®
TM

STACEY KENNEDYOVÁ

NESPOUTANÁ VÁŠEŇ

PŘEKLAD

KAREL DUBEN

Milá čtenářko,

máme tu únor, měsíc, ve kterém mnozí z nás slaví svatého Valentýna, svátek který, když pomíneme komerční pozlátko, nás nabádá, abychom si uvědomili, že máme kolem sebe milované bytosti a že to vůbec není samozřejmé. Koneckonců i mé příběhy se to snaží různými způsoby reflektovat. Mnohdy je třeba se oprostít od předsudků, jak to musí udělat hrdina příběhu Napravená hříšnice, jindy je nezbytné se vyrovnat se stíny minulosti. To se týká hrdinů povídky Jedna zrada stačí. V romanci Nespoutaná vášně zase hrdinové neočekávají od vzájemného sblížení nic jiného než dobrý sex, a ejhle, stane se zázrak a s dobrým sexem přijde i láska...

Ano, nesmíme nikdy ztrácet naději a víru, že láska tento svět a nás promění.

S láskou

Váš Harlequin

Stacey Kennedyová

NESPOUTANÁ VÁŠEŇ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Stranded with a Cowboy

První vydání:
Harlequin Books, 2023

Překlad:
Karel Duben

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Stacey Kennedy
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-205-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-206-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-207-7 (PDF)

PROLOG

Beau Ward seděl za volantem svého modrého Dodge Ram a přemýšlel nad tím, že se dopustí násilí. Nikdy se nepovažoval za muže, který jedná v afektu. Většinou všechno řešil svou inteligencí, a ne pěstmi, ale když se díval na reportéra, který stál na hrobě jeho ženy Annie, zesnulé před necelými šesti lety na mozkovou výduť, svíral volant stále pevněji. Posledních pár dnů se snažil vyhýbat několika reportérům, kteří se snesli na malé městečko Devil's Bluffs jako supové. To všechno proto, že si on a jeho starší bratr Colter vysloužili tituly nejvíc sexy svobodných mužů v Texasu v bulvárním plátku, který vycházel v New Yorku. On i jeho bratr zachránili tele z peřejí a fotografie z té akce byly zveřejněny na blogu, z něhož unikly, a staly se okamžitě virální. Nejdřív se bulvár zaměřil na Coltera jako na *nejpřitažlivějšího svobodného muže z Texasu*. V té době musel Colter setřásat spoustu žen, které si najednou uvědomily, že v jejich blízkosti žije sexy bohatý a dostupný chlap. Reportérka, která ten bulvární blog psala, Adeline, potřebovala příběh a exkluzivní rozhovor s Colterem, protože toužila po povýšení. Jediný problém byl v tom, že místo aby prostě jen získala Colterův příběh, zamilovali se do sebe. A nakonec jí detaily svého života poskytl Beau, aby těm dvěma všichni dali pokoj a jejich vztah mohl kvést, a spolu s tím převzal i titul nejpřitažlivějšího Texasana. Adeline díky tomu získala příběh, a přitom nepoškodila rozvíjející

se vztah. Colter z toho celého vydobyl fungující vztah s Adeline a na Beaua zbylo bolení hlavy. Reportéři bažili po informacích, a když se rozkřikl jeho status vdovce, začali jít po tragických podrobnostech jeho zlomeného srdce a života svobodného otce. Beau o nic z toho nestál.

„Fotografoval,“ ozval se vážný hlas vedle něj.

Beau se podíval nalevo a skrze otevřené okénko viděl Freda, který dělal správce hřbitova, co si Beau vzpomínal. „Díky, že jsi mi dal vědět.“ Fred mu zavolal před dvaceti minutami, aby ho upozornil.

„Tohle není správné, člověče,“ pronesl Fred se zhnuseným potřesením hlavy.

„Ne, to není.“ Beau cítil, jak se mu hrne krev do hlavy. Otevřel dveře dodávky a vystoupil do slunečného dne. „Já si s ním poradím,“ řekl Fredovi, který mu podal ruku. Jeho stisk byl pevný a upřímný, stejně jako ten muž sám.

„Tvůj táta by tohle jednání nesnesl.“

„To máš pravdu,“ přikývl Beau. Jeho otec, Grant Ward, ležel nedaleko od Beauovy ženy. Pohřbili ho před necelým měsícem po dlouhém a krutém boji s Parkinsonovou chorobou. Beau nevěděl, co by ještě mohl říct, a tak s díky Fredovi pokývl a pak přistoupil k reportérovi. Zaplavila ho vůně čerstvě posečené trávy a květin, které tu byly zanechány pro drahé, kteří je předešli na onen svět. „Můžu vám s něčím pomoci?“ zeptal se Beau, když došel až k tomu muži, a zkřížil ruce na hrudníku, aby mu jednu nevrátil.

Reportér, kterému bylo asi sedmadvacet let, se obrátil na Beaua a vykulil oči, když ho poznal. „Ach...“

„Ano, jsem Beau Ward,“ pronesl ostře. „A nedám vám žádné interview. Jestli okamžitě nezmizíte z hrobu mé ženy, tak vás odsud vyhodím.“ Muž rychle sestoupil z hrobu. „Smažte ty fotografie,“ poručil mu Beau a vnímal, jak se mu při každém slovu svírají čelisti.

Mladík ho roztřeseně poslechl. „Fajn, jsou pryč.“

Beau k němu přistoupil o krok blíž, muž o krok ustoupil a Beau musel přemýšlet, jak nebezpečně vypadá. „Ať už tady slídíte po jakémkoli příběhu,“ začal a jen stěží se ovládal, „ať chcete napsat jakýkoli článek, nemá vůbec nic společného s mojí zesnulou ženou. Rozumíte?“

Muž těžce polkl. „Rozumím.“

„A už se sem nevracejte.“ Bledý mladík hleděl na Beaua vyděšenýma očima, až se Beau divil, že se ještě nepočural strachy. „Vypadněte.“

Beau se díval, jak reportér prchá ke svému vozu a o pár vteřin byl pryč. Beau se s povzdechem otočil ke hrobu. „Nedovolím, aby z našeho příběhu udělali představení,“ řekl Annie. Pak se otočil a odešel z místa, kam chodíval jen jednou do roka. Víckrát by to neunesl. Měl strach, aby jeho přetrvávající bolest, již tady cítil silněji, nezačala ovlivňovat jeho malého syna Austina. Pak za sebou zabouchl dvířka dodávky, prohrábl si vlasy rukama a hlasitě zaklel. Každá minuta, každý den! Nechtěl dovolit, aby jeho žal zasáhl Austina. Byl odhodlaný tomu zabránit.

Nastartoval, otočil dodávku a vyjel na silnici. Cestou do bratrova domu, který stál přímo uprostřed jejich pozemků, přemýšlel o dalších krocích. Poté, co vystoupil, rozběhl se po schodech na verandu a bez klepání vstoupil dovnitř. Dveře se za ním samy zabouchly.

„Tohle mi vynahradíš,“ zavrčel temně, takže Adeline při jeho náhlém příchodu skoro nadskočila leknutím. Blond vlasy měla stažené do ohonu a její medové oči se na něj dívaly se stejnou laskavostí jako vždy. Beau věděl, že si jeho bratr našel dobrou ženu a byl za ně oba upřímně šťastný. Opřel se o dveře a opakoval. „Tohle mi zatraceně vynahradíš.“

Colter, o dva roky starší než Beau, byl mnohem podobnější otci, který nedávno zemřel. Jeho smrt nebylo snadné přijmout a pořád kvůli ní cítili velký žal. Beauovi bylo jasné, že kdyby jejich otec ještě byl

naživu, hned by věděl, jak se s otravnými reportéry vypořádat.

Colterovy kaštanově hnědé vlasy doplňovaly moudré oči odstínu letní oblohy a pevná čelist. Teď se usmál a pověsil utěrku, kterou držel v ruce, nad sporák. „Říkal jsem ti, že ses k tomu nikdy neměl dobrovolně propůjčit.“

„Netušil jsem, že to bude takhle zlé.“ Beau se mračil. Oba je miloval a slíbil si, že je bude chránit, ale... „Oba mi za tohle hodně dlužíte. Je to šílené.“ On sám si po dlouhé řadě katastrofálních pokusů chtěl najít dobrou ženu. Chtěl ženu, která by byla skutečná, upřímná. Místo toho poznával ženy, které hrály citové hry, a falešné zlatokopky, které by nikdy nechtěl přivést svému synovi do života. A co bylo horší, reportéři bažili po podrobnostech z jeho života s Annií a jeho zkušenostech svobodného otce. Z toho, co zjistil, bylo jeho jméno skloňováno ve všech pádech už dva dny. Lidé, které v životě neviděl, mluvili o jeho životě, jako by ho sledovali z první řady.

Najednou se z Adelinina mobilu ozval jakýsi zvuk. „Já jsem vlastně moc ráda, že tu jsi, Beau,“ ozvala se Adeline jasným hlasem. „Vzhledem k tomu, že půjdeš Colterovi za svědka a Nora bude moje svědkyně, měli byste se poznat.“ Obrátila telefon v ruce. „Nora Kellerová – Beau Ward.“

Beau přimhouřil oči, přistoupil k ní a mobil jí sebral. Pak se podíval na displej a zadržel dech. Začal se scházet se ženami teprve tehdy, až se na to po Anniině smrti cítil připravený, ale od každé z těch, s nimiž se setkal, velmi brzy odešel. Některé z nich souhlasily s nezávazným sexuálním románkem, který na nějakou dobu uspokojil jeho potřeby, ale žádná z nich s ním emocionálně nepohnula. Ale při pohledu na tuto ženu doslova ztuhl.

„Co je tady k smíchu?“ zeptal se téhle krásné cizinky, která na něj hleděla oříškovými očima.

„Tím myslíš to moje odfrknutí?“ zeptala se ho Nora.

„Jo, to jsem myslel,“ řekl a zhluboka se nadechl.

Nora nezaváhala ani na vteřinu. „To, co jsi řekl, mi připadalo úplně mimo. Jede po tobě tolik ženských, a ty si na to stěžuješ? Co s tebou je?“

Beau zvedl obočí. Její prostořekost ho překvapila. Poslední žena, s níž si vyšel, si objednala v restauraci totéž, co on, tvrdila, že má ráda tytéž věci a smála se všemu, co řekl. Šla mu na nervy a vůbec se mu to nelíbilo. Naproti tomu výzva, kterou četl v Nořiných očích, ho velice zaujala. Í ten oheň v jejich hlubinách. „Co bys dělala na mém místě?“

„Užívala bych si,“ odpověděla Nora. „Večeře zdarma. Schůzky nad kávou. Večery plné zábavy. To musí být hrozné mučení.“

Beau znovu začal být vzteklý. „Tak se vyfoť a dej to na internet.“

„To nemůžu,“ pronesla Nora. „Nejsem ani zdaleka tak sexy jako ty.“

Pomalů zvedl obočí a viděl, že se začervenala. Svým pohledem dokázal přimět k začervenání jen jedinou další ženu ve svém životě. Miloval ji... a ztratil ji. Tenhle typ chemie ale znal, byl to ten vzácný typ, který byl založený na jediné věci: na skutečném hladu. Na vášni, která neměla nic společného s logikou, ale na čemsi, co spojovalo lidi na fyzické úrovni. Byla to potřeba, která nedávala mnoho smyslu, ale která potřebovala být naplněna.

„Problém je v tom, že po mně nejdou jen ženské, ale taky reportéři,“ odpověděl a podal telefon Adeline. Pak se podíval na Coltera. „Chci na nějakou dobu vypadnout z města.“

„Je to tak zlé?“ zeptal se Colter.

Beau přikývl. „Můžu u vás pár týdnů nechat Austina? Budete ho muset vozit do školy, na baseball a připravovat mu obědy, ale já prostě nemůžu dovolit, aby byl svědkem tohoto nesmyslu. Nechápe, proč nás lidi v jednom kuse sledují.“

Colter se postavil přímo vedle Adeline a opřel se

o kuchyňský ostrov. „Samozřejmě, že tady může zůstat. Kam pojedeteš?“

Beau kývl na Adelinin mobil a potřásl hlavou. „Povím ti to pak.“

„Jen jsem do debaty chtěla vnést trochu zdravého rozumu,“ ozvala se Nora. „A ještě dodám, že reportéři ti nedají pokoj, dokud k tomu nebudou mít důvod.“

„Neбудou mít možnost,“ odpověděl Beau. „Odjedu už dnes.“

„To bych nedoporučovala,“ nadhodila znovu Nora.

„A proč ne?“ zamračil se Beau na telefon.

„Protože tě budou sledovat, kamkoli se hneš,“ odpověděla suše. „Tak bych to aspoň udělala já.“

Beau přistoupil k Adeline a vztáhl ruku po telefonu. Jakmile mu ho podala, podíval se na Noru. „Nikdy mě nenajdou.“

Nora se usmála a jemu se stáhly všechny vnitřnosti. „Najdou, věř mi. Měl by sis svou strategii ještě promyslet.“ Odfrkl si. „Vždycky jsi takový mrzout?“ zeptala se.

Beau se zamračil na telefon. Kdo k čertu je tahle sexy divoženka? Neměl už co dodat, a tak vrátil telefon Adeline a zamířil ke dveřím. Když pak sáhl na kliku a otevřel, udělal věc, kterou by nečekal: usmál se.

PRVNÍ KAPITOLA

„Stýská se mi, tati.“

Beauovi se sevřelo srdce, když viděl přes monitor na FaceTime smutný výraz svého syna. Beau opustil Devil's Bluff před čtyřmi dny, a každý den, který uplynul, se mu zdál delší než ten předešlý. „Taky se mi po tobě stýská, kamaráde.“ Jako to dělal snad po milionté, i dnes hledal Beau v synově podobě nějaké stopy po Annie. Ale jako vždy viděl jen rysy Wardových. Hnědé, mírně vlnité vlasy, kulatá tvář s jasně modrýma očima a úsměvem, v němž se zračil šibalický duch jeho syna. Od prvního dne Austin vůbec nebyl podobný své matce. Beauovi se po Annie stýskalo. Stýskalo se mu po lásce dobré ženy, po jejím objetí a po milování s ní.

Austin, který seděl na pohovce s tabletem blízko tváře, našpulil smutně rty. „Kdy se vrátíš domů?“

„Promiň, kamaráde. Chvíli to potrvá,“ vysvětloval mu Beau jemně a vnitřnosti se mu svíraly nejistotou, ve které se momentálně jeho život ocitl.

„Ale proč?“ zachvěl se Austinovi ret.

Beau odtrhl svůj pohled od chlapce a zahleděl se z okna na průtrž mračen. Přicházela tropická bouře a on seděl ve srubu, který postavil, když Annie umřela. Stál na odlehlém místě, dole měl malý obýváček a kuchyň a nahoře loft, kde se spalo. Když ho dokončil, vzal sem Austina, zůstali tady pár měsíců jen sami dva a snažili se najít novou cestu vpřed. On ji nakonec nějak našel.

Když si byl jistý, že se mu nezlomí hlas, obrátil se zpět k Austinovi. „Blíží se tropická bouře, víš? Teď bych v žádném případě nemohl přijet domů, ani kdybych chtěl.“ O reportérech Austinovi nic nevysvětloval. Řekl mu jen to, že o něm napsali příběh a že jistí lidé toho chtějí o něm vědět víc. „Náš život jen náš, chápeš? Nemusíme ho sdílet s lidmi, které neznáme.“ Beau řekl Austinovi tolik, co šestiletému klukovi mohl říct. Vypadalo to, že to Austin do velké míry pochopil. „A jak to jde ve škole?“ zeptal se. Změnil téma, aby zmírnil Austinovy tísně před tím, než půjde spát.

„Nuda,“ odpověděl Austin a obraz na displeji se třásl, jak se hoch neustále vrtěl. „Strýček Colter mi říkal, že bude hodně pršet.“

„Jo, bude to velké.“ Beau se opřel ramenem o okno a hleděl do tmavé a divoké noci. Už to bylo pár let, co tropická bouře téhle síly zasáhla Devil's Bluff, ale Beau doufal, že se předpovídaný vítr utiší a že déšť nebude tak hrozný. „Ty jsi v bezpečí doma se strýčkem Colterem a tetou Adeline. A já jsem v bezpečí zase tady. Kromě toho nebudeš muset chodit pár dní do školy. To je fajn, ne?“

„To jo,“ přikývl Austin a podíval se kamsi vzhůru nad displej. „Musím jít, tati. Je čas na koupání.“

Tak přízemní část Austinova denního rozvrhu... A Beau po té přízemnosti, normalitě nesmírně toužil. A zatím byl v divočině a jeho myšlenky nebyly o mnoho klidnější. „Hezky se vyspi, kamaráde. Miluju tě.“

„Já tebe taky, tati.“

Austinův displej se zatřásl a vzápětí se objevil Colterův obličej. „Máš se tam?“ zeptal se ho bratr.

Beau si povzdechl a přisunul si židli blíž ke krbu. „Měl jsi pravdu. Je to peklo,“ řekl.

Colter se zasmál, ačkoli oči se jeho pobavení ani nedotklo. „Říkal jsem ti to. Sláva na internetu není tak příjemná, jak vypadá.“

„Chtěl jsem se seznámit s nějakou ženou,“ přiznal se Beau. Se ženou, která by s ním sdílela život a vychovávala Austina. Se ženou, která by mu pomohla zapomenout na to, jak zatraceně osamělý už tak dlouho je. S dobrou ženou, jakou jeho bratr našel v Adeline. „Takový příběh jinde nenajdou,“ řekl Colterovi.

„Chtějí parazitovat na tvém smutku,“ zamumlal Colter znechuceně. „Je to odporné.“

Beau pokýval hlavou. „Pořád se ještě potloukají kolem?“ zeptal se.

Najednou se vedle Coltera objevila i Adeline. Vlasy měla rozčuchané, což byla jasná známka toho, že ji Austin udržuje neustále v pohybu. „Viděla jsem je předtím ve městě,“ řekla a nakrčila znechuceně nos. „Jsou to ti tři, které znáš. Mluvili s lidmi ve městě, dělali to, co obyčejně dělají.“ A Adeline by to měla vědět. Sama byla reportérka, dokud se této práce v New Yorku nevzdala a nepřestěhovala se do Devil's Bluff. Tady začala vydávat malé místní noviny. „Ale pokud vím, ještě nikdo tě neprodal.“

Beau potlačil zaklení. Doufal, že s jeho nepřítomností ten příběh odumře, ale zprávy od bratra a jeho matky naznačovaly, že ti supové pořád neúnavně otravují obyvatele jeho městečka. Beau ale do morku kostí věřil tomu, že nikdo nevyzradí nic příliš osobního. Devil's Bluff byla semknutá komunita a Wardovi, její prominentní členové a bohatý rod, měli dlouhou historii toho, jak městu pomáhali: finančně i reálnou pomocí.

Začaly ho bolet oči, tak si je promnul. Nechtěl teď být tak daleko od své rodiny. Potřebovali ho a on je potřeboval víc než kdy jindy. „Jak se daří mámě?“ zeptal se a spustil ruku na stehno.

„Máma je v pohodě,“ zavolala jeho matka odněkud z Colterova obýváku.

Beau pocítil teplo u srdce, když uslyšel drahý hlas své matky. Ten mu dokázal rozsvítit jakýkoli den.

Colter naklonil počítač, aby bratrovi ukázal matku, která seděla na pohovce a pletla dečku. Spousty takových vyráběla pro zvířecí útulek ve městě. Její lesklé šedé vlasy byly jako vždy dokonale upravené, ale v modrých očích měla stále žal nad ztrátou svého milovaného manžela. Život šel dál, ale ta bolest byla pořád živá. Pro všechny.

„Ahoj, mami! Rád tě vidím,“ řekl.

„Ahoj, miláčku,“ odpověděla matka a sladce se na svého syna usmála. „Nesmíš si o nás dělat starosti. Jsme všichni v pořádku. Zůstaň tam, dokud to bláznovství nepomine, a pak se vrať zase domů k nám.“

„Přesně to mám v plánu,“ souhlasil Beau a jeho matka souhlasně pokývala hlavou.

„Poslechni,“ ozvala se Adeline, která se Colterovi dívala přes rameno. „Máme tady takový menší problém, o kterém bys měl vědět.“

Beau se zamračil. „Jaký problém?“ Nebyl si jistý, kolik toho ještě dokáže unést.

„Jede za tebou Nora.“

Takže přesně ta žena, na kterou už pár dní nedokázal přestat myslet. „Vy jste jí řekli, kde jsem?“ zeptal se a snažil se ve svém hlase potlačit podrážděnost.

Adeline zamrkala, takže bylo jasné, že se mu to moc nepodařilo. „Samozřejmě, že ne. Neřekla jsem jí ani slovo,“ odpověděla. „Ale Nora je zatraceně chytrá, je nejlepší průzkumnice, jakou znám. Pokud existuje něco nebo někdo k nalezení, je Nora ta pravá.“

Beau potřásl nesouhlasně hlavou. „O tom srubu vědí jen členové rodiny. Jak by ho mohla vůbec najít?“

Adeline pokrčila rameny a pyšně se usmála. „Pokud jde o informace, Nora je úplněj ninja.“

Kdyby z toho nebyl tak otrávený, asi by to na něj udělalo dojem. Protřel si spánky, ve kterých mu už dlouho bolestivě tepalo. „A proč sem vůbec jede?“

„Bere svou roli svědkyně velice vážně,“ odpověděla Adeline a kousla se do rtu, jako by se musela

držet zpátky. „Říká, že existují věci, o kterých si vy dva musíte promluvit, ale neřekla nám, co je to za věci. Chce, abychom byli překvapení.“

Beau si odfrkl a vstal, pak přistoupil k oknu. Z oblohy se valil nepřestávající déšť. „Takže ona si sem jede promluvit o svatební hostině, když se žene tropická bouře?“

„Bydlí v New Yorku, víš?“ připomněla mu Adeline a zružověla. „Když odjížděla, nevypadalo to ještě tak zle. Prostě normálně přšelo.“

„A ona neposlouchá předpověď?“ zeptal se Beau.

„Ani mě,“ povzdechl si Colter těžce.

„Ale, ztichni, prosím tě.“ Adeline Colterovi dala lehký pohlavek a on se zasmál. „Fajn, měli jsme tě poslouchat, ale řekni mi, kdy naposledy vyšla nějaká předpověď?“

„Když se blíží tropická bouře,“ odpověděli Colter i Beau současně.

Adeline se opřela bradou o Colterovu hlavu a hleděla na Beua prosebnýma očima. Beau se usmál na bratra a pak se podíval na ni. „Co potřebuješ?“

„Když Nora volala, říkala, že zastavila u krajnice, aby tam tu bouři přečkala. Nemůžeš ji zkusit najít?“

Adelinin štěněcí pohled způsobil, že se odstrčil od okna. „Jasně, najdu ji.“

„Díky, Beau,“ usmála se na něj Adeline.

„To já děkuju vám, že se staráte o Austina,“ opáčil.

„Až ji najdu, dám vědět.“

Rozloučili se a Beau si zastrčil telefon do kapsy. Byl si velmi dobře vědom adrenalinu, který se v něm vzedmul při myšlence na to, že se setká s Norou. Ale vlastně to nedávalo smysl. Neznal ji, kromě toho, co o ní slyšel od Adeline a z toho jednoho setkání na FaceTime. Ale tehdy na něj velice zapůsobila její brutální upřímnost a něco v něm na ni odmítalo zapomenout a opakovaně se při myšlence na ni sám uspokojil.

Cestou ke dveřím popadl z kuchyňského pultu